

nat ajas hoost sadulasse ja hakkas nagu meeletu mõöda teesid ja pöldusid, metsade ja kraawide läbi ristati pöigiti föitma. Õhtu läks kõrtsi wästast tunnistajat südames viinawaati uputama. Seal ta istus laua taga, silmad punnis, suu wiltu, ohkas raskeste, ajas ühe klaasi täie teise järele kurgust alla, senni kui pea üona purjes; hakkas siis joobnust peast käratsema ja mürrama ja klaasi pudelit, mis aga ete juhtus, puruks lõöma. Inimesed, kes kõrtsisid oliwad, hoidisid hirmuga temast eemale, sossesid üks teise kõriwaz „Kes teab, mis sest saab?“ Teise laua ääres istus üks lihunik, ärapoobud talupoja sugulane, sellega läks hul järsku riidu, föimab, wannub, töstab wiiumaks foguni kät tema wastu. Lihuniku süda sai täis, tahtis ju wastupanna, aga siis tuli ta meeles, et Madis selsama pääwäl oli Jumala kohtu ete futsutud, kõrtis wiletsa inimesega tulisse saada, hoidis tagasi, püüdis joobnud meest meelitada, ei midagi! Mees hakkas ita hullemine ja kurjemine tema fallale, wiiumaks lihunik wöttis fübara kätte, läks toast wälja

lootes sedawiisi temast lahti saawa. Aga sest ei tulnud abi midagi, Madis nagu hul tema kannul, saadab teda föimuga ja peksuga foju ja siangi ei taba teda rahul jäätta, waid kipub vägise, walge waht suu ees, maja sisse.

Nüüd lõppes mehe kannatamine otsa, tahtis hulhu hirmutada, wötab oda seina külest, karjub: „Noh, nüüd andke rahu, muidu wöib sest suur önnetus tõusta!“ Sai lihunik seda völdud, hoidis oda tema wastu. Madis otse kui pime jooksis suure joonega oda külge, sadas maha ja sülitas werega hinge wälja. Just selsama silmapilgul lõi tornikel 12, ja oli sedawiisi waese talumehe futsumine töeks läind, enneku steine pääw föitma hakkas.

Madisje noene ei tahtnud enam sinna kohata jäada, kus se hirmus aši olli sündinud, ja folis oma poja Kristohwiga meie külasse, ja ostis temale suin ühe märka sure taluaseme.

Selle föa hakul, mis meie nüüd wast kolmekümne aastaseks föaks nimetame, ja mis Lutheruse ja Katoliki usuliste wahel töök üle Saksaamaa sai föditud, olin mina